

CĂLĂUZA REDINȚEI

Publicație lunară

Iunie (Cireșar)
nr. 6 (90 / 2024)

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă
editată de Parohia „Sf. Vasile Tătărași” Iași, ROMÂNIA

Apare cu binecuvântarea Înaltpresfințitului Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Teama de tăcere

Citiți în pagina 1

©doxologia.ro

Artistul Dumnezeu

Citiți în pagina 4

Copilăria în oglindă

Citiți în pagina 6

Sfântul Ierarh Luca,
Arhiepiscopul Crimeei

Citiți în pagina 14

*B*iserica purtând hramul „Sfântul Vasile cel Mare” se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 40. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru.

*D*rați enoriași, vă așteptăm în continuare să ne împărtășiți opiniile, sugestiile, articolele sau chiar micile întâmplări din viața dumneavoastră și în acest an, în scopul menținerii unei legături cât mai strânse între enoriașii parohiei noastre.

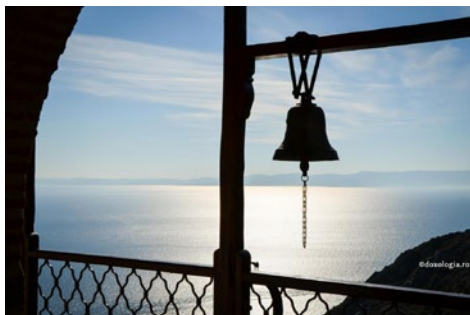
„Când Dumnezeu te are drag
Și te ia în paza milei sfinte
Ca arme de-a lupta înainte
Nu-ți dă nici bătă nici toiağ
Îți dă pricepere și minte.”

Colectivul de redacție

Teama de tăcere

Mulțumind Sfintei Treimi pentru perioada de îmbunătățire duhovnicească care s-a încheiat, pentru faptul că ne-a făcut părtași Învierii spirituale și duhovnicești și de această dată, dar și pentru bucuria reîntâlnirii pe calea slovelor, cu voia Domnului încep aceste rânduri, rugându-L să-mi dăruiască puterea de a mă face înțeles și de a pătrunde în sufletele voastre cu câteva cuvinte din care fiecare va extrage ceea ce îi este de folos.

Inițial, întrucât jertfa Domnului Hristos este proaspătă în inimile noastre, m-am gândit să vorbesc despre milostenie, dar având în vedere tulburările politice internaționale care de multă vreme se răsfrâng în inimile noastre îndoielnice, mă voi opri la „flagelul” zilelor noastre - respectiv - „teama de tăcere” transpusă prin „vorbirea în deșert și grija de multe”. Nu știu dacă îngrijorarea unui eventual conflict la nivel internațional afectează pe cei trecuți de a doua tinerețe, dar în rândurile tinerilor dornici de adrenalină aud (am auzit) aproape zilnic păreri și opinii, care nu fac decât să sporească panica, îngrijorarea și tulburarea sufletelor lipsite de Dumnezeu. Am ajuns să fim atenți la ce fac alții și să ignorăm propriul comportament. Am ajuns ca niște mașini de gândit. Orice se întâmplă în lume, orice este vehiculat în spațiul virtual sau în mass-media, ocolind filtrele rațiunii, se cuibărește în inimile noastre provocând daune care nu pot fi tămăduite decât cu multă rugăciune. Păi, dacă ai „cumpărat” o știre, trebuie neapărat să o vinzi mai departe? În loc să avem grijă de suflet, am ajuns să purtăm grijă de multe (care nici nu ne sunt de folos).

Din dorința de a ne da cu părerea, am ajuns să vorbim prea mult fără a gândi dacă este sau nu de trebuință, de folos sau păgubitor, ci doar de dragul de a vorbi ceva, asemenea personajelor lui Caragiale. Este ca atunci când ai teamă de tăcere sau când „a vorbi” reprezintă esența vieții. Chiar Domnul Hristos ne spune că: „Pentru orice cuvânt deșert pe care-l vor rosti, oamenii vor da socoteală în ziua judecării.” (Matei 12, 36). Când eram mic, bunicul îmi povestea despre experiențele trăite în război și, deși îl ascultam cu multă luare aminte, trebuie să recunosc că vorbea cu strângere de inimă, aducându-și aminte de toate câte a pățit. Am dat exemplul referitor la tulburările politice internaționale nu pentru aspectul în sine, ci pentru că, creăm și ne preocupăm de tot felul de scenarii și ipoteze care nu fac altceva decât să inducă dezordine și tulburare interioară.

Acum, la mai bine de jumătate de secol de la ultima confruntare mondială, am uitat ce înseamnă suferința, nu știm ce înseamnă umilința și, din teama de tăcere ne este atât de ușor să ne jucăm cu cuvintele, mai ales la un pahar de vin sau atunci când ne merge bine. Tare ne mai place să ocărâm și eventual să-i bârfim pe cei care au alte păreri decât noi și ne mirăm de ce ne merge rău. Ne plângem de bolile trupești, dar nu vedem sau, mai bine spus, ignorăm latura spirituală, uitând că omul nu este făcut doar din ceea ce se vede la exterior. De multe ori am impresia că nici greutățile vieții nu ne mai smeresc, ca să ne venim în fire, din contră, parcă în sufletele noastre nu mai e loc pentru empatie..., ci doar ipocrizie, bârfă sau răzbunare.

Departate de a fi specific unei anumite vârste, „dragostea” de vorbe deșarte, goale, de discuții fără rost a devenit pentru mulți dintre noi cel mai plăcut mod de petrecere a timpului. Părintele duhovnic îmi spune adesea că vorba fără rost este un păcat din care „răsar” certurile, bârfele, osândirea aproapelui și chiar războaiele.

Sfinții părinți spun că din grija de multe apare vorbirea în deșert, iar dovada că un vorbă nu este de joacă, Însuși Domnul Iisus Hristos a spus: „Din cuvintele tale vei fi găsit drept, și din cuvintele tale vei fi osândit.” (Matei 12, 37).

În Pateric se spune că Avva Iosif îi zicea Avvei Nistheroos: „Ce să fac cu limba mea, pentru că n-o pot stăpâni?”. Bătrânul îl întreabă: „Dacă vorbești, te liniștești?”. El zice: „Nu”. Atunci, bătrânul îi spune: „Dacă nu te liniștești, de ce vorbești? Mai bine taci și, dacă se întâmplă să iei parte la o discuție, mai bine ascultă decât să vorbești”.

Odată, în tinerețe, când stăteam la bunici, se auzea dinspre cotețul cu pășări gălăgie mare. Toate pășările cotcodăceau. Bunica s-a dus să vadă ce se întâmplă. Așa cum bănuia, o găină a făcut un ou. Atunci am întrebat-o de ce era atâta zarvă și mi-a spus că găina (care a făcut oul) s-a lăudat celorlalte, iar acestea ne vestesc și nouă și se bucură de bucuria celei ce s-a ouat. Cam tot așa se întâmplă și acum: Cineva lansează o supoziție sau face o afirmație, iar noi, din lipsă de ocupație sau din „grijă de multe”, o răstălmăcim pe toate fețele și (asemenea unui virus), din „teamă de tăcere”, o transmitem mai departe. Diferența este că noi oamenii avem rațiunea pe care necuvântătoarele nu o au...

Așa cum am făcut și altădată, vă transcriu o povestioară care, pe cât de scurtă este, pe atât este de plină de înțelepciune și de sens, fiind parcă scrisă special pentru subiectul pe care l-am abordat.

„Odată, demult, mă plimbam împreună cu tatăl meu când, la o cotitură, el se opri deodată. După o clipă de tăcere, mă întreabă:

- În afară de ciripitul pășărelelor, mai auzi și altceva? Mi-am ascuțit auzul și, după câteva secunde, i-am răspuns:

- Aud zgomotul unei căruțe...

- Așa este, spuse tatăl meu. Este o căruță goală.

Atunci l-am întrebat:

- Cum de știi că este o căruță goală, dacă încă nu o putem vedea?

Iar el îmi răspunse:

- E foarte ușor să știi când o căruță este goală, e din cauza zgomotului. Cu cât este mai goală, cu atât face mai mult zgomot.

Astăzi, adult fiind, când văd o persoană care vorbește prea mult, care întrerupe conversația celorlalți, dovedindu-se inoportună, laudându-se cu ceea ce posedă, simțindu-se atotputernică și disprețuindu-i pe cei din jurul ei, încă mi se pare că mai aud vocea tatălui meu, spunând: Cu cât este mai goală căruța, cu atât mai mult zgomot face!”

Dragi prieteni, cred cu adevărat că, asemenea unui virus informatic pe care îl primim mascat sub forma unui mesaj binevoitor sau sub forma unei fotografii, dacă există vreun păcat care „îmbracă” o formă atrăgătoare, atunci, fără îndoială, aceasta este „grija de multe” unită cu „vorbirea deșartă”. Oare de ce să alegem să fim asemenea unei căruțe care hodorogește, când putem fi adunați sub paza minții? Paza minții nu trebuie supravegheată doar în timpul postului, ci în permanență, pentru că paza minții va învinge „teama de tăcere”. Personal, am observat că atunci când sunt „prins” într-o discuție fără sens pe care nu o pot părăsi (din obligație sau din bun simț), multă vreme după aceea nu simt nevoia să vorbesc cu nimeni și despre nimic, chiar dacă ar fi vorba despre un subiect interesant. Oare de ce?

În epistola sobornicească a Sfântului Apostol Iacov se spune: „Dar limba, nimeni dintre oameni nu poate s-o domolească! Ea este un rău fără astâmpăr; ea este plină de venin aducător de moarte. Cu ea binecuvântăm pe Dumnezeu și Tatăl, și cu ea blestemăm pe oameni, care sunt făcuți după asemănarea lui Dumnezeu. Din aceeași gură ies binecuvântarea și blestemul. Nu trebuie, frații mei, să fie acestea așa.” (Iacov 3, 8-10).

Deși aș putea aduce nenumărate exemple, iar subiectul ales pare a fi fără de sfârșit, închei această scurtă „pledoarie” cu convingerea că Dumnezeu ne-a înzestrat cu darul vorbirii tocmai ca să ne putem exprima, nu prin instinct primar ca animalele cele necuvântătoare, ci prin mijlocirea minții. Așadar, să lăsăm în grija Domnului „teama de tăcere”, precum și tot ceea ce nu face parte din ziua noastră de astăzi și să ne rugăm Lui să ne dea Darul de a ne exprima gândurile și voința cu minte luminată, spre înțelegerea și folosul reciproc. Amin.

Har și bucurie!

Eugen Antohi, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Artistul Dumnezeu

Într-o zi, Dumnezeu S-a gândit să surprindă doi părinți - dăruindu-le o fetiță, pe care și-o doreau, fără a-și da seama, fratelui mai mare - o surioară cu care să se joace și pentru care să fie mereu model, iar bunicilor - o nepoțică, ce urma să fie ultima pe care s-o primească în dar, pe lângă ceilalți nepoței mai mari. Așa încât, într-o zi de început de septembrie, s-a zămislit în pântecul mamei o „bubulină” mică, ce urma a fi o bucurie nespusă pentru toți!

În zilele acelea, era petrecere mare în Rai și, plimbându-Se Dumnezeu printre cetele de Sfinți, un Mare Mucenic, văzându-L, I-a zis: „Doamne, Te rog încredințează-mi mie pruncul acesta, ce se va naște în ziua prăznuirii mele!”. Dumnezeu l-a îmbrățișat și i-a mărturisit: „Fie după dorința ta, Ioane! Mare bucurie Mi-ai făcut și mare responsabilitate vei avea!”, iar Sfântul Ioan cel Nou a primit îngăduința cu cea mai mare dragoste și dăruire, începând chiar de atunci a se ruga în taină pentru pruncul primit sub sfânta ocrotire.

Apoi, luând Dumnezeu lutul, modelându-l în palmele Sale, a început să sculpteze cu grijă, zicând: „să-i facem chipul asemănător cu al tatălui ei când va fi doar o copilă și cu al mamei ei când i se vor contura trăsăturile feminine, fața rotundă ca un fruct copt, urechile ușor clăpăuge pentru a auzi Adevărul, năsul potrivit pentru a susține ochelarii pe care-i va purta, genele lungi spre ocrotire ochilor, sprâncenele conturate pentru a se feri de ispitele vremurilor, palmele delicate pentru ca fină să-i fie mângâierea și corpul mic pentru a se putea îngheși în mulțimile de oameni”.

Ținând Dumnezeu pensula în mâna Sa, alegând culorile potrivite, a așezat-o pe hârtia vieții, spunând: „să-i pictăm părul în culoarea castanelor, strălucind în auriu la bătaia razelor soarelui, ochii de un albastru ca cerul senin, așa ca ai bunicului pe care nu l-a cunoscut, iar buzele într-un veșnic zâmbet rozaliu!”.

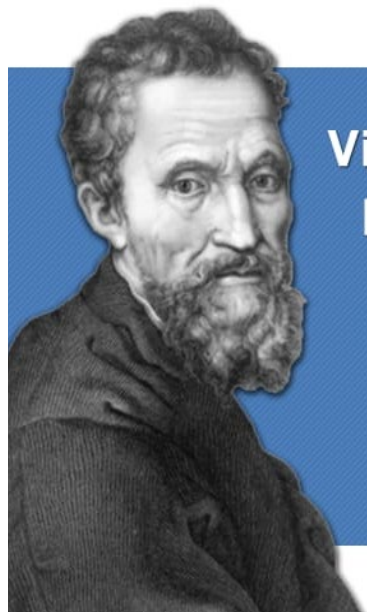
Mai târziu, așezându-Se Dumnezeu pe tronul Său, luând penița, începu a-i compune firea, în alese versuri, scriind: „Cu tatăl se va asemăna, Pe mamă o va urma, Pe frate îl va prețui, Pisicile le va iubi, Pentru nepoți va fi «de-a lor», De bunic îi va fi dor, Cu o bunică se va sfătui, Iar cealaltă o va călăuzi.”; apoi, adăugă în Cartea Vieții: „Așa își va duce tradiția neamului mai departe, iar după acestea se va ghida în toate deciziile pe care le va lua, încă din copilărie, pe tot parcursul vieții”.

Și, sosind luna iunie, mulțumit fiind de creația Sa, privind-o, fredonă Dumnezeu împreună cu toți îngerii Săi, ca într-un cântec de bun-venit: „Bucurați-vă și vă veseliți!”.

Așa am apărut eu pe scena vieții pe care am primit-o în dar. Și, tot așa, am apărut cu toții. Cu mâinile Lui ne-a modelat trupul, cu pensula Lui ne-a conturat trăsăturile, cu penița Lui ne-a prezis caracterul, iar în final „Toate erau bune foarte!” și toți s-au bucurat, în cer și pe pământ! Așadar, cum să nu-I mulțumim Artistului Dumnezeu pentru opera pe care a creat-o, pentru darurile pe care ni le-a făcut în această lume ca o piesă de teatru trecătoare și pentru cele pe care le lucrează prin noi spre mântuirea celorlalți?

Ioana Sanciu, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Ilustrație realizată de Thomas Little (Sursa: Instagram)

**Viața este darul lui Dumnezeu
pentru noi. Modul în care o
trăim este darul pe care
noi îl facem lui Dumnezeu.**

Michelangelo Bunoarroti

Copilăria în oglindă

Dragi prieteni, iată că prin grija și bunăvoința marelui Dumnezeu am ajuns de am trecut Sfânta și Dumnezeiasca Înviere a Fiului Său, pășind pragul unei luni speciale, dar și a unui anotimp așteptat de mulți, și anume a celui de vară, o perioadă de concedii și vacanțe pentru unii și de reflexie și rugăciune pentru noi, cei angrenați în viața bisericii. Mai cu seamă, este și luna copilăriei, în care celebrăm gingășia, veselia și puritatea, ce doar din inima curată și neîntinată a unui copilăș pot izvorî.

Și pentru că tot am amintit de copilărie, vă propun fiecăruia dintre voi să vă imaginați că aveți o oglindă magică acasă, prin care privindu-vă să vă apară de partea cealaltă imaginea copilului care ați fost odată și să stați de vorbă cu acesta, făcând o comparație între ce ați fost și ce ați devenit.

Oare credeți că acel copil din noi ar fi mândru de imaginea noastră?

Oare credeți că ne-ar mustra pentru faptul că am pierdut atâtea valori și lucruri bune pe care le aveam când eram mici?

Cu siguranță că da, cel puțin dacă ar fi să vorbesc prin prisma propriei persoane, clar nu ar avea niciun motiv de satisfacție, întrucât maturizarea, grijile cotidiene, tentațiile care sunt la tot pasul și multe alte lucruri mi-au murdărit „haina copilăriei” și m-au îndepărtat de imaginea celui pruncuț mic, gingaș, vesel și curat ce am fost odată. Acum v-aș întreba, dragii mei, oare unde au dispărut toate acestea? Unde este copilăria din noi? Unde sunt veselia și curățenia sufletească, cele bine plăcute Domnului?

Ar trebui ca fiecare dintre noi să căutăm să redobândim acea stare și să redevenim precum copiii, luând seama și la cuvintele Mântuitorului, Care spune: „De nu vă veți întoarce și nu veți fi precum pruncii, nu veți intra în Împărăția Cerurilor” (Matei 18, 3). Așa să ne străduim să îl facem „mândru” pe copilul din noi, bucurându-L pe Tatăl Creator și sperând la aderarea în Împărăția cea Prea-Luminoasă, veselindu-ne de-a pururi!

O vară plină de roade și fapte spirituale! 🌻

Gabriel Luca, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Faptele, nu oala cu laptele!

Era un pustnic aproape de un sat, așa, pustnic sfânt. Acuma, o femeie, aproape de Paști, ce s-o gândit: „Măi, săracul pustnicul acela, să-i duc o oală de lapte, să aibă și el pentru Paști, să beie oleacă de lapte dulce.”. Dar, chestiunea aceea era vineri, în Vinerea Mare. Acum bate ea acolo la poartă, la pustnic, și când o venit acela i-o dat oala cu laptele. Da' i-o spus: „Fă bunătațe, toarnă laptele în ceva și dă-mi oala înapoi”. Pustnicul o intrat în casă, o căutat un ceaun, da' n-o găsit nimic. S-o întors, o băut laptele în fața femeii și apoi i-o dat oala înapoi. Femeia, când o văzut ce face pustnicul, s-o smintit. S-a dus acasă, a spus și în dreapta și-n stânga, până o ajuns vorba și la mitropolit... S-o scandalizat toți: „Noi am crezut că omul ăsta-i sfânt, dar ăsta-i cu desăvârșire zăpăcit. Să-l scoatem afară!”.

Acuma, când au ajuns la episcop, că toți s-au dus la el, le-a zis acesta: „Să-i spuneți să vină la judecată după ce au trecut Sfintele Paști!”. S-au dus și i-au spus. Acuma, dacă s-o dus și i-o spus, pustnicul, când o plecat de la peșteră, o prins un leu, s-o suit călare și a luat și un șarpe cu el, ca cum ar fi un bici, să-l bată pe leu ca să meargă. A ajuns în oraș, a întrebat: „Unde-i Mitropolia?”, „Uite, aicea.”. S-o dus acolo, l-o legat pe leu de o poartă și pe șarpe l-o pus de gât, așa, ca cum ar fi bici. Oamenii, când l-o văzut: „Măi, ce-i cu aia, ce-i atârână?”, toți au fugit în dreapta, în stânga... Eh, l-o dus acolo; mitropolitul și acei care l-o pârât îl așteptau ca să-l judece, „cum o îndrăznit el să spurce sfânta și marea zi, Vineri, să beie lapte?”. Acuma, i-o spus cutare, apoi „de ce, cum ai îndrăznit?”, o început acolo discursurile lor, el cine știe ce o fi zis, „iertăți-mă, părinților”... Da' stând acolo, era o femeie cu un copilăș în brațe, copil mic, și pustnicul îl întreabă pe băiat: „Măi copilule, cine ești? Cine-i tata tău?”. El răspunde: „Preafericitul Părinte e tata meu”. Când o auzit asta, toată lumea, eh, o rămas toți ca trăsniți. Nu putea să vorbească copilul, era mic. Era mic, în fașă, cum se cheamă, da. Eh, acuma, după aceea, pustnicul s-o întors spre episcop și i-o zis: „Ei, părinte mitropolit, faptele, nu oala cu laptele!”.

Vezi, mulți dintre sfinți erau la înălțime, da' făceau câte o neghiobie ca să nu-i socotească lumea sfinți, că dacă te socotește lumea sfânt, de-acuma se instalează în sufletul tău înălțarea minții și ai căzut. Deodată ai căzut. De aceea, Sfinții Părinți, care erau apropiați de Dumnezeu, niciodată nu se arătau că-s sfinți.

Sursa: *Starețul Dionisie – „Lumea și vremurile de pe urmă”, Vol. 2, Editura Prodomos, 2010*

Întregul univers încape în inima care Îl caută pe Dumnezeu

Cea mai mare minune în lumea aceasta este smerenia, încrederea lui Dumnezeu în om și necuprinsa Lui dragoste față de creația Sa. Domnul a întemeiat Biserica – izvorul vieții care spală și adapă sufletele însetate cu acea dragoste care îl tămăduiește și îl sfințește pe om. Lumea în care trăim este infectată de păcat. Și Domnul, venind în această lume, suferă și, ca un Om, moare pe Cruce pentru toți oamenii. Pentru că dragostea Lui nu poate găsi aici un loc în care să rămână permanent.

Domnul spune că „nu are unde să-Și plece capul” (Matei 8, 20) în această lume, pentru că îl conduce pe om într-o altă lume – în lumea iubirii, într-o lume în care păcatul este învins, unde moartea nu are putere asupra omului.

Și această lume începe în lăuntrul nostru (cf. Luca 17, 21). În această lume omul intră prin pocăință. Întregul univers încape în inima care Îl caută pe Dumnezeu. Prin efort, prin nevoința înfrânării și a rugăciunii, omul dobândește înțelegerea adevăratei valori a iubirii lui Dumnezeu, a virtuții, care este darul lui Dumnezeu.

Omul devine ascultător față de voia lui Dumnezeu, iar Domnul, crezând în el, Își aduce creația la starea originală. Duhul Sfânt îl umple pe om și dragostea devine viața creștinului care a respins lumea păcatului, a respins toate ispitele ei și s-a predat slujirii lui Dumnezeu.

Prețul unei astfel de biruințe lăuntrice a omului este mare. Căci omul trebuie să-L urmeze pe Hristos spre viața cea veșnică până la sfârșit. Iar sfârșitul este Crucea și răstignirea, este durerea sufletului care suferă pentru că în el nu există curăție, nu există smerenie, nu există recunoștință. Și Domnul, văzând suferința sufletului care se trezește din somnul păcatului, îl întărește pe om și-i dă tăria de a mulțumi lui Dumnezeu chiar și în necazuri, în ispite și în încercări, care sunt inevitabile pe calea vieții noastre.

Sursa: Protoiereu Andrei Lemeșonok – „Conversații pe marginea Vechiului Pateric”, Minsk, Mănăstirea Sfânta Elisabeta, 2012

Mustrarea ușurătăii

Părintele Nicolae știa să mustre, să lumineze, să îndrepte sufletele fără predici, ci numai prin viața lui, prin prezența lui. Odată, soția unui cunoscut negustor din Atena s-a îmbolnăvit. Femeia aceasta avea o verișoară bogată, numită Elena Vlahu, care venise din Egipt ca să o cerceteze pe cea bolnavă. Începând să discute între ele, Elena îi spuse bolnavei: „Să trimiți să-l cheme aici pe Părintele Nicolae, ca să-ți citească o rugăciune pentru sănătate!”

Fiica bolnavei punea preț mult pe înfățișarea exterioară, cu bun gust. Părintele însă, datorită faptului că liturghisea zilnic în fum de lumânări, slujea în Biserici din afara orașului unde era mult praf, se păta cu untdelemnul candelor etc., firește că nu-și putea păstra curate veșmintele întotdeauna. Desigur, era curat, dar nu așa cum îl voia domnișoara aceea.

Atunci, fata îi spuse mătușii sale: „Mătușa mea cea bună, să aducem un preot mai scuturat, de pe la Bisericile mai mari, nu pe acesta plin de praf etc.”

În noaptea următoare, în vis, fata l-a văzut pe Părintele Nicolae îmbrăcat cu veșminte de aur. El i-a spus: „Oare, acum îți plac, fiica mea?”. Fata s-a sculat înspăimântată și, trimițând s-o cheme în grabă pe mătușa ei, a rugat-o să se îngrijească să-l aducă cât mai repede pe Părintele Nicolae. Aceea a chemat-o pe o fină a sa, numită Catina, și i-a spus: „Du-te repede și spune-i Părintelui Nicolae din partea mea, să vină la noi după ce va termina Liturghia”.

Fata a venit la noi, emoționată pentru toate cele ce s-au petrecut și ni le-a spus nouă, cântărețelor. După aceea l-a luat pe Părintele Nicolae și l-a dus la bolnavă. Pe când urcau scările, a coborât fata bolnavei ca să-l primească cu mare evlavie.

Iar el, atunci când aceea s-a aplecat să-i sărute mâna, i-a spus: „Oare ți-am plăcut, fiică, așa cum m-ai văzut?”

Emoție și uimire mare au cuprins-o. Niciodată nu se așteptase la o astfel de mustrare a ușurătăii ei.

Sursa: *Monahia Marta – „Sfântul Nicolae Planas, ocrotitorul celor căsătoriți”, Editura Evanghelistos*

Este loc suficient pe pământ pentru toți

Nu este dar mai mare pe pământ decât să te bucuri de darurile cu care Dumnezeu l-a înzestrat pe aproapele tău. Cât de greu este să nu invidiezi, când cel de lângă tine are mai mulți talanți.

Uitați-vă la florile câmpului cât de diferite sunt ca mărime, nuanțe, parfum și totuși niciuna nu uneltește rele asupra celeilalte. Sau ce diversificate sunt anotimpurile, însă fiecare dintre ele acceptă pe celălalt și toate își știu timpul și menirea. Uitați-vă la copii, deși acum se ceartă, în secunda imediat următoare își doresc să fie din nou împreună la joc.

Doar oamenii mari uită să privească la natură și se pierd în negura anilor, uneltind rele unul asupra celuilalt, de dimineața devreme, până noaptea târziu. Dacă Dumnezeu este Tatăl Nostru și noi suntem copiii Săi, de ce ne purtăm unii cu alții ca niște jivine, urmărind la tot pasul să-l ucidem pe celălalt pentru a ne fi nouă mai bine? Dacă Dumnezeu pe unul îl înzestrează cu 10 talanți, iar pe altul cu 5, de ce nu ne străduim fiecare să îi înmulțim pe ai noștri, iar în schimb privim doar în curtea celuilalt cu răutate?

Pământul este suficient pentru toți oamenii, dar uneori niciun ocean nu este suficient să îngroape securea invidiei. Oamenii nu își vor pierde mântuirea pentru lipsa postului sau a rugăciunii, nici pentru faptul că nu au bătut metanii și au mai alunecat în stânga sau dreapta. Oamenii își pierd mântuirea din cauză că aleg iadul singurătății încă de pe pământ, preferând să îi înghită pe toți cei care îndrăznesc să strălucească mai mult decât pot ei accepta. Iar acest păcat l-a încercat mai ales pe Lucifer, care și-a dorit să fie Dumnezeu. Este loc suficient pe pământ pentru toți, dar nu ajunge un univers întreg pentru omul invidios.

Autor: Preot Sorin Lungu

Sursa: www.marturieathonita.ro

Strofe pentru suflet

La mulți ani de 1 Iunie!

La mulți ani, minune sfântă,
Înger bun, firav, docil,
Tu ce dai culoare vieții
Și porți nume de „copil”!

La mulți ani, copile care
Ai acoperiș doar cerul
Și-nfrunți singur ploaia vieții,
Frigul, arșița și gerul!

Și nu ai cui spune tată,
Mi-este dor sau mi-este teamă
Și nici nu cunoști sărutul
Buzelor de la o mamă!

La mulți ani, copile care
Te hrănești cu-n colț de pâine,
Aruncat de cei ce-ți fură
Șansa zilelor de mâine!

La mulți ani, copile care
Îți trăiești viața banal
Și-ți împarți copilăria
Între-acasă și spital!

La mulți ani, copile care
Îi scrii mamei cu suspine,
Azi e ziua mea, mămico,
Aș fi vrut să fii cu mine!

La mulți ani, omule mare
Care te streкори tiptil,
În copilăria vieții,
Purtând visul de copil!

Iar de sinceră iubire
Vrei să ai în jurul tău,
O găsești în două inimi:
De copil...și Dumnezeu!

Autor: Licuța Pântia
Volum: „Țărâncuța de la Londra”

Promisiune

Copilărie, rai avut,
Nici nu mai știi, când te-am pierdut?
Când m-ai lăsat a nimănuui,
Să rățăcesc prin timp hai-hui?

Eu mi-amintesc cu drag, să știi,
N-aveam prea multe jucării,
Și nici cel mai frumos palton,
Dar aveam scrânciob și șotron...

Aveam cireși și meri și pruni
Și nu uram ziua de Luni,
Iar tot ce-aveam mi-era de-ajuns,
Unde-ai fugit? Dă-mi un răspuns!

Copilărie, rai pierdut,
Mai dă-mi o vreme împrumut,
Prin sânul tău să mă mai plimb,
Îți dau o lacrimă la schimb...

Am să alin tot ce-am rănit
Și n-am să mai greșesc... Promit!

Autor: Licuța Pântia,
Volum: „Între lacrimă și zâmbet”

Credința pentru copiii de toate vârstele

Cum să găsești fericirea?

Într-un sat, trăia un tânăr, care toată ziua stătea acasă și nu făcea nimic.

Odată, a întrebat-o pe mama lui:

- Cum să îmi găsesc fericirea?

- Ieși, fiule, în câmp deschis și ceea ce vei prinde, aceea va fi fericirea ta, a răspuns mama.

Tânărul a ieșit în câmp deschis și a văzut un mânz alergând. S-a grăbit să îl ajungă din urmă, dar nu l-a ajuns, Dintr-un tufiș, a sărit un iepure. El s-a repezit să îl prindă, dar nu l-a prins. A văzut apoi zburând o porumbiță, a fugit după ea, dar ea a zburat. S-a dus.

Apoi, a văzut o cioară mergând pe câmp, căutând viermișori. Neavând ce face, a întins mâna către ea și a prins-o.

- Oare, a întrebat-o el pe cioară, tu ești fericirea mea?

- Nu, răspuse cioara. Ce fericire să fiu eu? Dar îți pot sugera cum să prinzi fericirea.

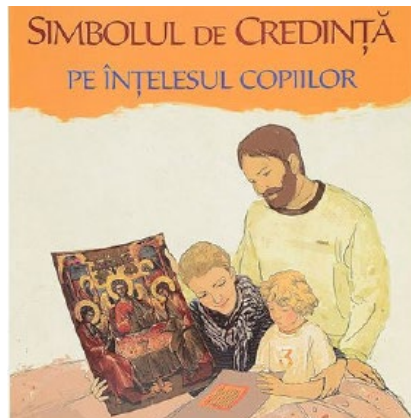
- Cum? A întrebat tânărul.

- Ia niște fân bun, pune-l în fața curții, mânzul va veni să mănânce fân și va rămâne la tine. Apoi, ia niște morcov dulce, pune-l sub gardul de nuiele. Iepurele va veni alergând, va vedea morcovul și va fi îmblânzit. Apoi, împrăștie prin curte niște boabe de grâu și porumbița va veni și se va așeza sub acoperiș.

- Dar, oare, aceasta este fericirea? s-a minunat tânărul.

- Fericirea va veni după aceea. Când, pe lângă curtea ta va trece o fată bună și frumoasă și va vedea cum hrănești mânzul, iepurele și porumbița, te va îndrăgi și se va căsători cu tine.

Împărăția lui Dumnezeu nu va veni în chip văzut. Și nici nu vor zice: Iat-o aici sau acolo (Luca 17, 20).

Sursa: „320 pilde creștine”, traducere din limba rusă de Florentina Cristea, Editura Egumenița, Galați, 2021, pp. 87-88

Înțelepciunea omenească

A fost odată un țăran care credea că, dacă ar comanda el vremea, ar fi mult mai bine. „Boabele s-ar coace mai repede, se gândea el, iar spicele ar fi mai bogate”.

Dumnezeu văzu gândurile lui și îi spuse:

- Dacă tu crezi că știi mai bine când și ce fel de vreme trebuie, administrez-o singur în vara aceasta.

Țăranul se bucură foarte mult. Și, îndată își dori vreme cu soare. Când pământul începu să se usuce, el își dori să plouă în timpul nopții. Boabele crescuseră ca niciodată. Nu mai putea de bucurie, țăranul se gândi: „Minunat, totul este bine anul acesta – și vremea, și recolta. Asemenea spice niciodată nu am mai văzut în viața mea”.

Toamna, când câmpul se îngălbeni, țăranul merse la secerat să adune recolta. Dar, mare i-a fost dezamăgirea: spicele erau goale! A adunat numai paie.

Și, iar a început acest țăran să se plângă lui Dumnezeu că recolta nu e bună de nimic.

- Dar, tu ai comandat vremea după bunul tău plac, i-a răspuns Creatorul.

- Eu am trimis pe rând, când ploaie, când soare, a început țăranul să explice. Am făcut totul cum trebuie. Nu pot înțelege de ce spicul este gol...

- Dar de vânt ai uitat! De aceea, n-ai obținut nimic. Vântul este necesar pentru a transfera polenul de la un spic la altul. Atunci, bobul se fertilizează și se obține un spic bun, plin, altfel recoltă nu va fi.

Țăranului i se făcu rușine și se gândi: „Mai bine să controleze Domnul vremea. Noi nu facem decât să încurcăm totul în natură cu «înțelepciunea» noastră”.

Sursa: „320 pilde creștine”, traducere din limba rusă de Florentina Cristea, Editura Egumenița, Galați, 2021, pp. 264-265

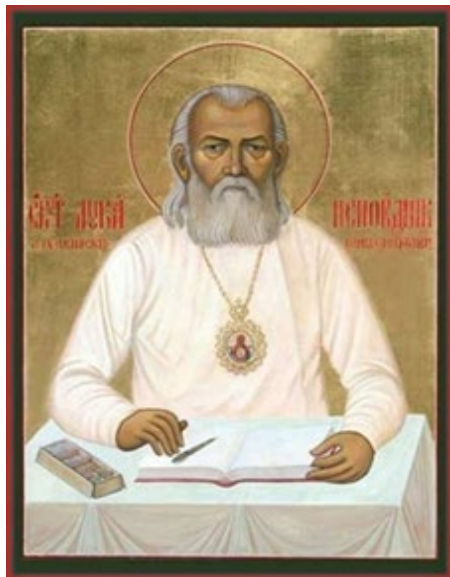
Sfântul Ierarh Luca, Arhiepiscopul Crimeei (11 iunie)

Sfântul Luca al Crimeei este un sfânt al veacului nostru, fiind mai întâi medic al trupului (chirurg), iar mai apoi medic și al sufletelor (arhiepiscop). Întreaga sa viață se poate rezuma în câteva dintre cuvintele sale: „Am iubit pătimirea, fiindcă minunat curățește sufletul.”. Numit adesea drept doctor „fără-de-arginiți”, Sfântul Luca al Crimeei a fost un ierarh mărturisitor ce a pătit mult pentru dragostea și credința lui în Hristos în temnițele comuniste.

Născut într-o familie princiară, sfântul a fost un bun chirurg și profesor universitar, iar în cele din urmă, unul dintre marii predicatori ai secolului nostru. În plină teroare bolșevică, un chirurg de excepție refuză să opereze fără icoana Maicii Domnului pe peretele sălii. Episcopul chirurg Luca Voino-Iasenetki, mărturisitor al credinței în Hristos și titan al științei deopotrivă oferă lumii contemporane o minunată lecție de jertfire de sine, de slujire a semenilor și de sfințenie.

Sfântul Luca s-a născut în anul 1877, într-o familie cu nobile rădăcini strămoșești. Valentin Voino-Iasenetki, după numele său de mirean, a primit o aleasă educație. Încilinând mai întâi spre pictură, tânărul Valentin își va îndrepta pașii spre Academia de Arte Frumoase din Kiev. Simțind o puternică dorință de a-și ajuta semenii, el va renunța la pictură, cotind spre medicină. Astfel, sfântul se va înscrie la Facultatea de Medicină din Kiev.

În anul 1904, în cadrul războiului ruso-japonez, sfântul va sluji pe post de medic chirurg, în slujba Crucii Roșii, adică fără salariu. Vreme de aproape un an, sfântul va îndeplini misiunea de chirurg prin mai multe spitale de țară, lipsite de fonduri și într-o stare de sărăcie avansată. Între timp, tânărul Valentin se va căsători cu Ana, împreună cu care va avea patru copii. În anul 1916, doctorul Valentin hotărăște să-și publice experiențele medicale într-o carte de medicină, numită „Eseu despre chirurgia infecțiilor septice”. În timp ce lucra la prologul cărții, un gând îi veni, cum că sub titlul cărții va sta un nume de episcop. Peste încă un an, în 1917, Valentin se

stabilește împreună cu familia în orașul Taskent, unde primește postul de medicșef al spitalului din localitate. O boală incurabilă cauzează moartea timpurie a soției sale, Ana. Astfel, sfântul va rămâne singur, cu cei patru copii ai săi.

Într-o zi oarecare, episcopul locului îl cheamă pe Valentin la el și îi zice: „Doctore, trebuie să deveniți preot!”. Încredințat de faptul că aceasta este misiunea și calea ce îl așteaptă, doctorul Valentin va accepta fără nicio rețineră hirotonia întru preot, în anul 1921. Hirotonia unui chirurg, ba încă a unuia dintre cei mai buni, nu a bucurat câtuși de puțin conducerea comunistă a vremii. În scurt timp, părintele primi numele monahal de Luca. În anul 1923, părintele Luca ajunge episcop al regiunii Taskent. După hirotonia întru arhieru, bolșevicii îl vor aresta imediat. Acum începe pătımirea, un lung șir de ani de pribegie și suferințe în închisorile sovietice. Fiind un chirurg foarte bun, episcopul Luca primește acceptul de a opera în spitalele de prin închisorile prin care este purtat. Fiecare operație începea și se termina cu rugăciune către Maica Domnului, iar curățarea trupului cu iod, spre dezinfectare, o făcea sfântul în semnul crucii, spre ajutor. Bolșevicii hotărâsc să-l trimită pe episcop la Cercul Polar de Nord, urmând ca apoi să fie trimis în regiunea Arhangelsk pentru încă vreo trei ani. După aceasta, sfântul va mai primi încă și un al treilea exil, în îndepărtata Siberie. Orbind de ochiul drept, de la băta și chinuri, sfântul nu a cârțit de cele pe care le pătimea. În anul 1946, după terminarea perioadei de detenție, datorită meritelor deosebite în studiul medicinei, cât și pentru lucrarea „Eseu despre chirurgia infecțiilor septică”, sfântul va primi Premiul Stalin. Sfântul Luca împarte banii primiți ca premiu orfanilor de război. Tot în anul 1946, Sfântul Luca este numit arhiepiscop de Simferopol și Crimeea. Sfântul se va osteni neîncetat să reînvie credința și viața duhovnicească. Predicile lui erau ascultate, pe lângă credincioșii de rând, de studenți intelectuali și chiar de oameni având altă credință. Sfântul nu s-a temut niciodată a condamna atitudinea regimului ateu.

La bătrânețe, Sfântul Luca și-a pierdut desăvârșit vederea. Despre aceasta Sfinția sa afirma: „Cel ce și-a închinat viața Domnului nu poate fi niciodată orb fiindcă Dumnezeu îi dă lumina la fel cu cea de pe Tabor.”. Sfântul Luca al Crimeei va adormi în Domnul în data de 11 iunie 1961. Doctorul trupurilor și al sufletelor semenilor săi va fi canonizat în anul 1966, în ziua de 18 martie, sfintele sale Moaște fiind așezate în Catedrala Sfânta Treime, în localitatea Simferopol, în Ucraina. Bine mirositoare, sfintele sale Moaște săvârșesc nenumărate minuni în trupul și sufletul celor bolnavi.

Sursa: www.sfantulierarhluca.com

Calendar creștin ortodox - Iunie 2024

1 S Sf. Mc. Justin Martirul și Filosoful; Sf. Mc. Hariton, Firm și Valerian

2 D †) Sf. M. Mc. Ioan cel Nou de la Suceava;

Duminica a V-a după Paști (a Samarinenicii); Ap. Fapte XI, 19-30; Ev. Ioan IV, 5-42; glas 4, voscr. 7

3 L Sf. Mc. Luchilian, Ipatie, Pavel, Dionisie și Claudie; Sf. Mc. Paula;

4 M †) Sf. Mc. Zotic, Atal, Camasie și Filip de la Niculițel; Sf. Mitrofan, patr. Constantinopolului

5 M Sf. Mc. Dorotei, episcopul Tirului; Sf. Mc. Apolo și Leonid

6 J Cuv. Visarion și Ilarion cel Nou, episcopul Mănăstirii Dalmat

7 V Sf. Sfințit Mc. Teodot, episcopul Ancirei; Sf. Mc. Zenaida

8 S † Sf. Mucenici Nicandru și Marcian; Aducerea moaștelor Sf. M. Mc. Teodor Stratilat

9 D Sf. Chiril, arhiepiscopul Alexandriei

Duminica a VI-a după Paști (Vindecarea orbului din naștere); Ap. Fapte XVI, 16-34; Ev. Ioan IX, 1-38; glas 5, voscr. 8

10 L Sf. Sfințit Mc. Timotei, Ep. Prusiei; Sf. Mc. Alexandru și Antonina;

11 M Sf. Ap. Bartolomeu și Barnaba; Sf. Ier. Luca, arhiepiscopul Crimei

12 M Sf. Cuv. Onufrie cel Mare și Petru Athonitul;

13 J (†) Înălțarea Domnului; Sf. Mc. Achilina; Sf. Ier. Trifilie, episcopul Lefcosiei din Cipru

14 V Sf. Prooroc Elisei; Sf. Metodie Mărturisitorul, patriarhul Constantinopolului

15 S Sf. Prooroc Amos; † Sf. Mc. Isihie; Fericiții Ieronim și Augustin

16 D Sf. Tihon, episcopul Amatundeii; Sf. Sfințit Mc. Marcu, episcopul Apoloniadei

Duminica a VII-a după Paști (a Sf. Părinți de la Sinodul I Ecumenic); Ap. Fapte XX, 16-18; 28-36; Ev. Ioan XVII, 1-13; glas 6, voscr. 10

17 L Sf. Mc. Manuil, Savel, Ismail și Felix

18 M Sf. Mc. Leontie, Ipatie și Teodul; Cuv. Erasm

19 M Sf. Ap. Iuda, ruda Domnului; Cuv. Paisie cel Mare

20 J Sf. Mc. Metodie, Ep. Patarelor; Sf. Calist, Patr. Constantinopolului

21 V Sf. Mc. Iulian din Tars și Afrodisie (*Odovania praznicului Înălțării Domnului*)

22 S †) Sf. Ier. Grigorie Dascălul, mitropolitul Țării Românești; Sf. Sfințit Mc. Eusebiu, Ep. Samosatei (*Sâmbăta morților - Moșii de vară*)

23 D (†) Pogorârea Sfântului Duh; Sf. Mc. Agripina; Sf. Sfințit Mc. Aristocle preotul

Duminica a VIII-a după Paști (Toate ale praznicului); Ap. Fapte II, 1-11; Ev. Ioan VII, 37-53; VIII, 12

24 L (†) Sfânta Treime; (†) Nașterea Sf. Ioan Botezătorul (Sânzienele); Aducerea moaștelor Sf. Mare Mc. Ioan cel Nou de la Suceava; † Sf. Niceta de Remesiana (*Începutul postului Sfinților Apostoli*)

25 M Sf. Cuv. Mc. Fevronia; Sf. Mc. Orentie și frații săi; Sf. Mc. Livia

26 M Sf. Cuv. David din Tesalonic; Sf. Ier. Ioan, episcopul Goției

27 J Cuv. Samson, primitorul de străini; Sf. Mc. Anect; Sf. Ioana Mironosița

28 V Aducerea moaștelor Sf. Mc., doctori fără de arginți, Chir și Ioan; Sf. Mc. Papias

29 S (†) Sf. Ap. Petru și Pavel (*Odovania praznicului Pogorârii Sfântului Duh*)

30 D † Soborul Sfinților 12 Apostoli; †) Sf. Ier. Ghelasie de la Râmpeț

Duminica I după Rusalii (a Tuturor Sfinților); Ap. Evrei XI, 33-40; XII, 1-2; Ev. Matei X, 32-33; 37-38; XIX, 27-30; glas 8, voscr. 1

Program liturgic

Luni

08:00 - 16:00

Program administrativ (Birou)

Acatist și Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Marți

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Vineri

09:00 - 10:30 - Sf. Maslu

10:30 - Sf. Spovedanie

18:00 - 19:00

Grup de sprijin AL-ANON

Miercuri

11:00 - 17:00

Vizită / Consiliere pastorală

18:00 - 19:00

ACA (Adulții Copii ai Alcoolicilor)

Sâmbătă

08:00 - 12:00

În perioada 1 Noiembrie - 30 Aprilie

16:00 - 16:45 - Vecernia

16:45 - Sf. Spovedanie

În perioada 1 Mai - 31 Octombrie

18:00 - 18:45 - Vecernia

18:45 - Sf. Spovedanie

Joi

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Duminică

08:00 - 12:00

Utrenia, Sfânta Liturghie

Cuprins:	Pag.
Teama de tăcere	1
Artistul Dumnezeu	4
Copilăria în oglindă	6
Faptele, nu oala cu laptele!	7
Întregul univers încapă în inima care Îl caută pe Dumnezeu....	8
Mustrea uşurătăţii	9
Este loc suficient pe pământ pentru toţi	10
Strofe pentru suflet	11
Credinţa pentru copiii de toate vârstele	12
Sfântul Ierarh Luca, Arhiepiscopul Crimeei	14

Colectivul de redacţie:

Preşedinte:

Pr. Iulian Negru

Tehnoredactarea:

Eugen Antohi

Corectare text:

Ioana Sanciu

Colaboratori:

Sorin Pavel

Oxana Cliucinicov

Gabriel Luca

Irina Ştefania Vaida

Adresa redacţiei:

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 40, Iaşi

Cod poştal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218

Email: parohiasfvasile@gmail.com

Http: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424